

UN PAS SPRE NORMALITATE: PROF. DR. GH. POSTICĂ, MEMBRU DE ONOARE AL INSTITUTULUI DE ARHEOLOGIE AL ACADEMIEI ROMÂNE – FILIALA IAȘI

Am deosebita onoare ca, de aproape 20 de ani să fiu acceptat ca membru al Institutului de Arheologie din cadrul Academiei Române – Filiala Iași. Sentimentele și capacitatea științifică – atât cât am putut-o dobândi – sunt depășite de hotărârea care, sper, se va lua în cadrul solemn dat. Nu anticipez, dar cred cu toată convingerea că dl. prof. univ. dr. Gheorghe Postică va fi – alături de un alt distins „căutător” într-ale istoriei – primit în galeria „elitei” Institutului de Arheologie din Iași.

De altfel, dl. dr. Gh. Postică a fost „cooptat” în colectivul nostru din ani.... cu mult înainte; ceea ce se întâmplă acum este doar o „oficializare”.

Format la școala arheologică din cadrul Universității de Stat din R. Moldova, venind dintr-o familie românească din Merenii „de sub Chișinău”, cu o biografie nu tocmai după gustul „neacealnicilor” de atunci, Gh. Postică s-a afirmat prin tenacitate. Rezultatul străduințelor sale s-a văzut la absolvire, la susținerea lucrării de licență. În ciuda tuturor diferendelor ideologice, rațiunea și-a făcut cale pentru destinul său; au existat, la momentul potrivit, oameni care au intuit potențialul intelectual ce exista în acest OM și l-au direcționat ca atare.

Carierea științifică a dobândit-o treaptă cu treaptă, prin muncă asiduă și coloană vertebrală neîndoită. Ultima parte a frazei anterioare are o semnificație aparte. Devenit „dascăl”, dr. Gh. Postică a insuflat aceeași atitudine „erectă” învățăceilor săi (concepție întâlnită din ce în ce mai rar nu numai în spațiul nostru ci și în lumea academică mondială ce este evaluată ca fiind „de primă mână”).

Norocul / proniile se pare că se abate / abat către caracterul integru; nu se pot altfel explica descoperirile făcute de către dl. dr. Gh. Postică, pe parcursul anilor, în diferite situri dintre care se detașează cele de la Orheiul Vechi. Șantierul evocat aici, binecunoscut specialiștilor ca o „pepinieră” de arheologi de la răsărit de Prut, a căpătat o nouă valență sub conducerea lui Gh. Postică. Respectând înaintașii, foarte mulți meritorii din punct de vedere al obiectivității științifice, cel evocat aici a știut să aducă un suflu nou transmis și colegilor aflați în perioada de formare.

Generozitatea științifică – un principiu uitat de către mulți din comunitatea academică de la noi și nu numai – l-a îndemnat pe distinsul profesor la colaborări cărora unora și astăzi li se par „bizare”. Exemplul grăitor pentru cele afirmate anterior este șantierul arheologic de la mănăstirea Căpriană și deși încheierile distinsului profesor Gh. Postică nu coincid cu cele ale semnatarului gândurilor de față, șantierul arheologic de la Căpriană – cel puțin prin maniera în care a fost „orchestrat” – rămâne un model de urmat pentru mulți dintre cei ce sunt „responsabili științifici de șantier”. Nu a fost aleatoriu faptul că monografia ce a rezultat a fost primită în comunitatea specialiștilor drept ca o realizare deosebită.

Trecând în alt registru, deși există – mai puțin căutători într-ale cărților – susținători ai „globalismului / globalizării”, uitând de factorul identitar, trebuie precizat și că Gh. Postică a fost și este unul dintre purtătorii vajnici de făclie a luminii neamului din care se trage. A. D. Xenopol a atras atenția – prima dată în istoriografia românească – și în mod explicit asupra „Neconștientului în istorie”. Gh. Postică, în ciuda tuturor „răutăților”, a încercat să ridice vâlul numit „neconștient” și să arate și altora ce a descoperit. Nu au contat pentru el nici reacțiile politice de moment și nici oportunitățile. A rămas același „elev de la Merenii, de sub Chișinău” care a plecat în lume cu învățătura părinților „să nu uiți de unde ai plecat!”. Nu a fost deci întâmplătoare nici poziția pe care o ocupă astăzi în guvernul R. Moldova. Mulți s-ar exprima că este efemeră această funcție (viceministru al Culturii); cunoscând „habotnicia” dl. dr. Gh. Postică, semnatarul acestor rânduri s-ar încumeta să contrazică această opinie. A fost, este și va rămâne un OM și un profesionist.

Expunerea celor de mai sus se dorește a fi un modest argument pentru susținerea, cu toată inima, a actului de conferire a calității de „Membru de onoare” al Institutului de Arheologie din cadrul Academiei Române – Filiala Iași, domnului prof. univ. dr. Gh. Postică. Se poate spune că este o minimă răsplătă pentru o personalitate care, pe tărâmul guvernat de „Clio”, se pare că are – printre altele – drept principiu și sintagma FIAT LUX! pe care îl și respectă cu stoicism.